

начало, т. е. въ 11-ти и 12-ти вѣкъ сѣ се титулирали съ званіе-то Първой Юстиніаніи, тогава ные съ благодарность щемъ се отречемъ отъ това си мнѣніе. —

II.

Изводъ изъ една новонайдена Българска лѣтописъ.

Г. Гильфердингъ, име-то на кого-то, мыслимъ, да е познато добръ на всички-тѣ любители на наша-та исторія, минѣла-та година е пѣтѣвалъ по Македонія, гдѣто между друго е намѣрилъ и една Българска лѣтописъ. Тя е писана въ конецъ-тъ на минѣли вѣкъ, но съчинитель-тъ ѝ е чърпалъ отъ твърдѣ стари паметници, *ошъ шворенія-ша на Пашіархъ-шъ Евшимія, ошъ нѣкой-си Търновски лѣтописецъ*, намъ сега не извѣстенъ, тѣй що-то свидѣтелства-та, които се съобщаватъ въ тази лѣтописъ, заслужватъ вниманіе. — Г. Гильфердингъ прѣди единъ мѣсець е обнародвалъ единъ краткъ изводъ отъ неѣ, а именно нѣколко свидѣтелства за св. Кирилла, за покрѣстванье-то на царя Бориса, и за изнамѣрванье-то на Славенска-тѣ писмена, свидѣтелства съвсѣмъ нови и твърдѣ любопытни ¹⁾).

Като говори за происхожданье-то на св. Кирилъ и споменува че неговіи отецъ Леонъ былъ войвода *Дарданскіи или Вардарскіи*, тази лѣтописъ пояснява при това, че „Дарданія или Вардарія есть земля Болгарская „недалеко Солунѣ, обладаема отъ кесарей бѣ греческихъ „въ то время. Того ради и воеводы отъ Грековъ поставляеми бѣху, и тако дѣти Леонови, пребывающе всегда „съ Болгарами, знаяху языка Болгарскаго.“

Но по-надолъ лѣтописецъ-тъ пише:

„Святый Евтимій патріархъ Терновскіи именно рода „Болгарскаго быти глаголетъ. Глаголетъ сице: благо-

¹⁾ Голосъ 1869 N. 69 Марта 10.